

SZOLIDARITÁS

PÁRATLAN OLDAL - LIX. évfolyam, 16. szám, 2015. április 17.

Narancssárga mellényben jelenik meg egy csoport az utcánkban: a szemetet, lehullott leveleket szedik össze és teszik be húzható konténerbe. Mellettük neonzöldbe öltözött felügyelő sétál. Bár inkább ténfereg. Időnként meglóbál egy szottyadt reklámszatyrot: valamit már ő is mozogjon, ne nézzen ki úgy, mintha lógna. Feszeng. Hol a járdán téblábol, hol odamegy a sepregetőkhöz. Mond nekik valamit, amit azok nélküle is tudnak. Nincs ezen a munkán mit gondolkodni, nem kellenek itt trükkök, főnöki javaslatok. Söpörni mindenki tud. De a többiek nem sértődnek meg, épphogy egy villanásnyi időre néznek csak rá, és nem mondják neki, hogy „ne játszd itt nekünk az eszed, maradj szépen a szélen, és írd föl, hogy hányszor vettünk levegőt”. Nem zrikálják, miért is tennék. Itt mindenkinek mutatnia kell, hogy megdolgozik az állami pénzért. Van ott fenn valaki, aki egyfolytában nézi őket, a hatalom magasából. Na, annak a mellénye nem „láthatósági”, hanem kaméleoni. Amögül pedig bármikor odacsaphat és elveheti tőlük még ezt a munkát is. Vagy ami még rosszabb: oda küldi vissza őket, ahol eddig normális bérért dolgoztak, a saját szakmájukban. És akkor majd tényleg szakmunkát végezhetnek a közmunkás éhbérükért. Mint sokan a tévénél, rádiónál és – mint hírlik – majd a MÁV-nál.

A neonzöldbe öltözött is csak ezt akarja elkerülni, semmi mást, és ezt mindnyájan tudják.

Hagyják élni.